

« — Да прощавате, господине, искахъ да кажѣмъ като единъ братъ. »

И ми дърпаше ржката съсъ сила, етискаше ми я любезно, и сичко туй бѣше твърдѣ невинно.

Казвахъ си на умътъ: « Добръ че не е хубавица, ако не бѣше туй, тая невинна фамилярность можеше да ми размжти умътъ. »

Или пакъ още: « Хубаво че е толкосъ младо; кой ще се бои, че ще можъ да залюбѣмъ едно дѣте на таквази възраст? »

По нѣкоги се усѣщахъ малко смжтенъ; струваше ми се да нѣмамъ право да я намирамъ грозна, и принуденъ бѣхъ да се съгласѣмъ, че чертитѣ ѣ и боятъ ѣ не се лишявахъ нити отъ хубость нити отъ редовность.

« Ако да бѣше по-малко блѣдна и да нѣмаше лекета по лицето, можеше да се каже хубава. »

Работата е че не е възможно да не намѣри човѣкъ нѣкои прѣлѣсти въ присжтствието, въ погледитѣ и въ прикаската на едно младо живо и любезно момиче. Нищо не направихъ за да ѣ привлѣкжъ благоволенieto, и ме обичяше както човѣкъ обичя единъ баща или единъ братъ, което щѣлъ. Защо това? Защото бѣше чела *Франзоазъ де Римини* и *Евфемio*, и стиховетѣ ми я правяхъ да плаче толкосъ! и още защото сжмъ запрѣнъ, *безъ да сжмъ*, казуваше тя, *нишо убилъ нишо кралъ!*

На кжсо, азъ, който безъ да я видѣж бѣхъ се залюбилъ у Магдалена, можяхъ ли да стоѣж хладнокръвенъ къмъ готовитѣ грижи на една сестра, къмъ най-приятнитѣ ласкаянѣта къмъ превъсходното кафе

de la Venezianina adolescente sbirra!

(на Венециянката мома *збиръ*).

Ще излъжѣмъ ако рекж че не сжмъ я любилъ у-